

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2025, č. j. CPR-24923-3/ČJ-2025-930310-V233

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2025, č. j. CPR-24923-3/ČJ-2025-930310-V233 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“) ze dne 4. 7. 2025, č. j. KRPA-212630-15/ČJ-2025-000022-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pobytu cizinců“) na dobu jednoho roku a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

- Žalobce namítal, že uložení správního vyhoštění na dobu jednoho roku je nepřiměřeně přísné, a tedy rozporné s § 174a zákona o pobytu cizinců. V rámci přiměřenosti napadeného rozhodnutí pak žalovaný byl povinen zkoumat mimo jiné závažnost žalobcova protiprávního jednání. V případě žalobce se jedná o jeho historicky první porušení zákona na území ČR, nad kterým vyjádřil lítost, a přislíbil, že dobrovolně vycestuje do domovského státu. Žalobcovo jednání je proto nutné vnímat jako ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života. V žalobcově případě by postačovalo mírnější opatření podle § 50a zákona o pobytu cizinců nebo správní vyhoštění pouze na 6 měsíců. Napadené rozhodnutí dále odporuje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce se správním orgánem spolupracoval při objasnění skutkového stavu a jeho nelegální pobyt trvala relativně krátce, protože je asymetrické, aby byl žalobci uložen zákaz vstupu na jeden rok. Doba žalobcova nelegálního pobytu nebyla v napadeném rozhodnutí dostatečně zohledněna. K protiprávnímu jednání dovedla žalobce tíživá osobní situace, neboť pochází z chudého a poměrně zaostalého státu, nikoliv neúcta k českému právnímu řádu.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

- Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i na odůvodnění rozhodnutí prvostupňového a navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

- Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- Dne 3. 7. 2025 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou na adrese X, přičemž na výzvu k prokázání totožnosti předložil cestovní pas X č. X. V cestovním dokladu měl žalobce vylepený litevský vízový štítek č. X typu C s platností od 28. 3. 2025 do 25. 4. 2025. Žalobce další oprávnění k pobytu na území ČR nepředložil ani lustraci v dostupných evidencích nebylo žádné oprávnění k pobytu zjištěno. Proto vzniklo podezření, že žalobce na území ČR neoprávněně a byl policejní hlídkou zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.
- Dne 4. 7. 2025 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce uvedl, že do schengenského prostoru naposledy přicestoval dne 29. 3. 2025, a to přímo na území ČR na základě litevského víza typu C č. X. Přicestoval za účelem turistiky. V den příjezdu někdo žalobci ukradl z tašky všechny peníze. Žalobce krádež nehlásil. V ČR pracoval, protože chtěl splatit svou předchozí půjčku. Za práci mu však nebylo zapláceno. Žalobce potvrdil, že si byl vědom svého neoprávněného pobytu a uvedl, že od 29. 3. 2025 pobýval v ČR nepřetržitě. Dále žalobce uvedl, že je ženatý a má jedno dítě. Rodina žije v X a žalobce je s nimi v pravidelném telefonickém kontaktu. V ČR žalobce nic nevlastní, v domovském státě

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vlastní rodinný dům, ve kterém se svou rodinou bydlí. V ČR žalobce nemá ani žádné vazby kulturní, společenské nebo ekonomické povahy. Ke dni konání pohovoru žalobce neměl peníze na další pobyt a vycestování z ČR. V ČR pracoval žalobce jako brigádník na stavbách, výplatu má dostat za 10 dnů, pak bude mít finance na vycestování. V ČR nemá žalobce žádné příbuzné, pouze kamarády z X. Není mu známa žádná překážka, která by mu bránila ve vycestování z území, v zemi původu mu nehrozí žádné nebezpečí. Pokud bude muset, vycestuje dobrovolně.

7. Součástí správního spisu je rovněž závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 4. 7. 2025, ev. č. ZS58764, podle nějž je vycestování žalobce do X možné.
8. Dne 4. 7. 2025 vydala cizinecká policie prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobci uložila správní vyhoštění a stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států v délce jednoho roku. V odůvodnění uvedla, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců tím, že pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to od 12. 4. 2025 do 4. 7. 2025. Cizinecká policie nenalezla důvod pro postup podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
9. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, a že se žalobce dopustil popsání protiprávního jednání, jímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný měl za prokázané, že žalobce pobýval na území v období od 12. 4. 2025 do 3. 7. 2025 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce disponoval krátkodobým vízem č. 004600659 vydaným Litvou s platností od 28. 3. 2025 do 25. 4. 2025 na dobu 14 dnů. Žalobce přicestoval na území dne 29. 3. 2025, tj. platnost víza skončila dne 11. 4. 2025. Od 12. 4. 2025 do 3. 7. 2025, kdy byl žalobce kontrolován policií, tak pobýval na území nelegálně. Délku zákazu vstupu na území členských států žalovaný shledal adekvátní a uvedl, že stanovenou dobu zákazu vstupu v délce jednoho roku považuje za přiměřenou míře porušení povinností žalobce. Dále neshledal ani nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života.

V.

Právní posouzení věci soudem

10. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

12. Soud předesílá, že v projednávané věci není sporu o tom, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť na území členských států pobýval od 12. 4. 2025 do 3. 7. 2025 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce k oprávněnosti svého pobytu ničeho nenamítal. Správní orgány se přitom zabývaly existencí litevského krátkodobého víza typu C č. 004600659 s platností od 28. 3. 2025 do 25. 4. 2025 na dobu 14 dnů. Žalobce sám uvedl, že na území ČR přicestoval dne 29. 3. 2025. Platnost víza proto skončila dne 11. 4. 2025. Od 12. 4. 2025 pobýval žalobce na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to až do 3. 7. 2025, kdy byl kontrolován cizineckou policií.
13. Žalobce namítal nepřiměřenou tvrdost napadeného rozhodnutí a jeho rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců.
14. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.
15. Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.
16. Na tomto místě lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že není třeba, aby se správní orgán rozhodující o vyhoštění výslovně vyjadřoval ke všem 11 kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, samozřejmě však nelze upustit od požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu ke kritériím v daném případě relevantním činil správní orgán skutková zjištění a posuzoval je.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

17. Soud neshledal v postupu žalovaného ani cizinecké policie pochybení, která by výše zmíněnému odporovala. Ostatně žalobce v tomto směru v žalobě ani nic konkrétního nenamítal. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně dostatečným a přezkoumatelným způsobem posuzovaly a hodnotily a své závěry neopomněly promítnout do odůvodnění rozhodnutí prvostupňového i žalobou napadeného. Jak již soud vyslovil výše, v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce svým shora popsáním jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Ve světle skutkových okolností případu žalobce nelze dle názoru soudu hovořit o takových vazbách žalobce na území ČR, aby převážily zájem státu na ochraně veřejného pořádku. Žalobce ve správním řízení uvedl, že je ženatý a má jedno dítě. Jeho rodina žije v X, žalobce se má kam vrátit a může bydlet v domě spolu se svou rodinou. Žalobce na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem EU a ve vycestování mu nic nebrání. Žalobcova zpětná integrace do X společnosti je zjednodušena tím, že má v zemi původu rodinné zázemí a vlastní tam rodinný dům. V případě žalobce správní orgány řádně posoudily jeho individuální situaci a zcela správně dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho osobní sféry. S ohledem na uvedené skutečnosti má soud za to, že v daném případě uložení správního vyhoštění žalobce lze považovat za přiměřené řešení jeho situace. Napadené rozhodnutí bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve správním spisu. Žalovaný dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností a úvah dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené.
18. Těžiště žalobních námitek pak spočívalo v tvrzení, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil přiměřenost délky zákazu vstupu žalobce na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, který mu byl napadeným rozhodnutím uložen. Žalobce v této souvislosti zdůrazňoval, že napadené rozhodnutí je příliš tvrdým opatřením.
19. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017-31. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění a za této situace byl správní orgán povinen žalobci uložit správní vyhoštění. Co do formy proto uložené opatření odpovídá zjištěnému skutkovému stavu a je zcela v souladu se zákonem.
20. Soud v této souvislosti uvádí, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění uloží. Posouzení této otázky podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu, soud pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31). Shodný závěr plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, tedy že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Zbývá tedy posoudit otázku, zda při stanovení délky zákazu vstupu na území EU nepřekročily správní orgány meze správního uvážení, tj. zda rozhodnutí „*nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Soud má za to, že uložený zákaz vstupu v délce jednoho roku je vzhledem k okolnostem daného případu přiměřený, není nijak excesivní. Žalobce se dopustil protiprávního jednání spočívajícího v nelegálním pobytu na území ČR, pro které může správní orgán cizinci uložit zákaz vstupu na území členských států EU v délce až pěti let. Správní orgány přitom zohlednily jak okolnosti polehčující, tedy že žalobce po dobu správního řízení spolupracoval a vedl dosud řádný život, tak okolnosti přitěžující, tedy délku žalobcova nelegálního pobytu, skutečnost, že neměl sjednané zdravotní pojištění, neohlásil policii místo svého pobytu na území a že jeho neoprávněný pobyt byl odhalen až kontrolní činností policie, nikoliv z žalobcovy iniciativy řešit svou pobytovou situaci. Žalobce rovněž v ČR vykonával výdělečnou činnost, aniž by k tomu měl jakékoliv oprávnění.

21. S ohledem na povahu porušení zákona o pobytu cizinců, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace na jeden rok, které se s ohledem na všechny okolnosti daného případu jeví jako zcela adekvátní. Absence jakékoliv žalobcovy snahy k nápravě a dále skutečnost, že jeho protiprávní jednání bylo odhaleno zcela náhodně kontrolní činností cizinecké policie, hovoří v jeho neprospěch. Skutečnost, že žalobce následně se správním orgánem spolupracoval, není při posouzení délky uložené doby správního vyhoštění výrazně polehčující. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění v daném případě, činí 5 let. Dobu správního vyhoštění v délce jednoho roku uloženou v posuzované věci cizineckou policií a potvrzenou žalovaným soud považuje za odpovídající danému případu a je rovněž zcela v mezích současné judikatury v obdobných případech. Nelegální pobyt žalobce trval bezmála 3 měsíce. Zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR i v řádu několika hodin. Tato žalobní námitka proto rovněž není důvodná.
22. K žalobní argumentaci týkající se tíživé hospodářské situace v Republice Uzbekistán soud nepřihlížel, neboť žalobce z této země nepochází a ze správního spisu neplyne žádná vazba, kterou by žalobce na Uzbekistán mohl mít. Rovněž ze správního spisu ani z žádného vyjádření žalobce neplyne, že by měl v důsledku správního vyhoštění vycestovat do Uzbekistánu.
23. S ohledem na závěr správních orgánů, dle kterého správní vyhoštění nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, nebyl prostor pro možnost upuštění od správního vyhoštění a namísto toho pro uložení povinnosti opustit území podle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Jestliže byla naplněna některá ze skutkových podstat podle ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců, může správní orgán od uložení správního vyhoštění upustit a uložit místo něj povinnost opustit území podle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců pouze v případě, kdy shledá, že by rozhodnutí nebylo přiměřené.

24. V daném případě soud uzavírá, že se ztotožnil se závěrem správních orgánů o tom, že zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění. Cizinci jsou přitom povinni na území ČR pobývat v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Správní vyhoštění tak s ohledem na výše uvedené představuje přiměřené řešení situace.

VI.

Závěr a náklady řízení

25. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. října 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně